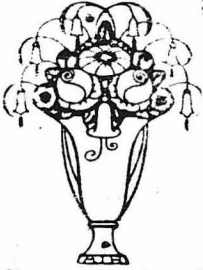

ΕΞΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ NORBERT SEVESTRE

Η ΦΑΛΑΙΝΑ

Μόλις μπήκε με όλες τις συνειδητέ-
μενες προφυλάξεις μέσα στο κενέικο έκεινο
καπηλειό, ο Χάνς Νίλσον θρονιάστηκε
στην άκρη ενός σοφά και άρχισε να πίνει
βουβός κι' άκίνητος. Για να μη' έχει
μέσα χρειάζοταν χιλιάς δυό διατυπώσεις.

"Έπρεπε να περάσει έναν πραγματικό λα-
βύρινθον από σκάλες και διαδρόμους να
διασχισί άπ' τ' έσωτερικό του μαγαζιού
μέσω πλυσίτρας και άκολουθούμενος από

έναν μικροσκοπικό κινέο ή φθάσι ως το ύπόγειο έκεινο ποι
έμοιαζε με σπύκι μανδαρινού.

Στο γειτονικό τραπέζι του Χάνς Νίλσον καθισμένοι
δυό ναυτικοί Νορβηγοί κι' έκεινοι, όπως αυτοί, φηλαινοθηροί άν έ-
κρινε κανείς άπ' τις συζητήσεις τους κι' άπ' τα σχέδια που έκαναν πως
να τοποθετήσουν άσφαλότερα τα χρήματα που είχαν κερδίσει άπ' το
φαλινακουήνη. Με μόνη την διαφορά ότι έκεινοι ήταν άπλοι ναύτες
ένώ αυτοί... Έχουν έρθει έκει να έξκορασθούν, να συζητήσουν για τα
συμφερόντα τους, ενώ αυτός είχε μη γιά να ζητήσει την λήθη, μέσ'
στον έσπυδο ποτηριού του ούσκι. Και όμως δεν κατώφθωνε να την βρή.
Δέν κατώφθωνε να νικήσι τις τύψεις που τον έβρασανίζαν για το έγκ-
λημά του και τον βαθύ πόνο του, γιατί το έγκλημά του είχε πλήξει
— χωρίς βέβαια να το θέλη αυτός — το πιο αγαπημένο πλάσμα στην
κόσμο. "Έπιανε άκίνητος και βουβός. Κάθε τόσο του έφέγγεγε μια σι-
γανή φράσις, σχεδιν πάντοτε ή ίδια, που την πρόσφερε με μανία,
μά σφίγγοντας τις γροθιές του, τριζόντους άπαισία τα δόντια του.

"Ήταν δικαίό μου, έλεγε. "Έπρεπε να με λογαριάσι και να
μήν παραβή την απαγόρευσί μου. Έγώ έκανα έκεινο που έπρεπε
να κάνω κι' άν χρειάζοταν να ξαναρχισώ..." "Έδώ όμως σταμα-
τώσεις. Έννοιασε καλά πως άν χρειάζοταν να ξαναρχισή δεν θα
είχε την δύναμη να κινή άπ' εκείνο που είχε κάνει την πρώτη φορά.
"Υπάρχουν πράγματα που δεν μπορεί κανείς να τα κινή δυό φορές.
Και όμως είχε την δύναμη να άναπολήσι ένα ένα με την σειρά, τα τρογικά γεγονότα
που είχαν έξελιχθή τον περασμένο χειμώνα
μέσ' στην άπεραντη θάλασσα του νότιου ήμι-
σφαίριού της γής. "Ο Χάνς Νίλσον διοικουσε
έναν άμφορικό στολισκό που απόλειπει από
τρία φαλιναλιευτικά και ένα μεγάλο φορηγό
το "Χρόνελεντ".

Στο τελευταίο ταξίδι του είχε πάρει μαζί
του και την κόρη του ή Δώρα. Ούτε είχε καν
σκεφθή τότε ότι αυτό μπορούσε νάή δια-
σφαρτες συνέπειες. Δέν είχε σκεφθεί ότι μια κο-
πέλλα άλορη και δροσερή, δεκαετή χρονών
δέν είχε καμιά θεσι μέσα στους θαλασσοκόμους έκεινους, οι πε-
ρασότεροι άπ' τους όποίους ήταν νέοι και ρωμαλέοι, με καρδιά
και με αισθήματα, έτοιμοι να την αγαπήσουν.

Και όπως ήταν φυσικό άπ' την πρώτη στιγμή άρχισαν να την
γλυκοκοιτάζουν χωρίς όμως και να τολμήσουν να έκδηλώσουν τα
αισθημάτα τους, άπ' ενός μεν γιατί ήξεραν καλά τον άμειλιτο
Χάνς Νίλσον και την τρομερή γροθιά του, άπ' άλλου δε γιατί ή
Δώρα, σμηνή και γεμάτη άεσιπρόπεισι, τους κρατούσε όλους, σε όπο-
σία. Μά ήταν όμως και κάποιος που ή κόρη δέν τον κρατούσε σε
όση έπρεπε απόσταση. Αυτός ο κάποιος ήταν ο "Ιωνάς", "Αανρουντ",
ένα νεώτατο, ρωμαλέο και πανούρη παληκάρι, σσοτός άγγελος, τον
όποιο όμως ο Χάνς Νίλσον θεωρούσε ανάτιο για την κόρη του,
άφοι ήταν άπλοις ναύτες.

"Η Δώρα όμως δέν ήταν σύμφωνη με την γνώμη του πατέρα
της και μέσα σε μερικές βδομάδες ένα μεγάλο άμοιβαίο αισθημα
έννοσε τις καρδιές των δυό νέων. "Ένα βράδι ο Χάνς Νίλσον τους
βρήκε να γλυκομιλούν σε μία γωνιά του κατστρωμάτους. "Έγινε
έξο φρεωνών. Τους άποπήρι άγρα και τους άπηγόρευσε να μιλή-
σουν, ούτε καν να κυταγθών.

— Δέν έπρεπε να με παρακούσουν... γρούλλιζε τώρα άνάμεσα
στις σφιγμένες μασέλες του, καθώς περνούσαν άπ' τη σκέψη του
όλ' αυτά τα γεγονότα. Μάντ, ούσκι! Βέβαια δέν έπρεπε να με
παρακούσουν.

"Άλλά οι δυό νέοι τον είχαν παρακούσει και ξαγασσανετηθή-
καν, και έσαναμίλησαν. "Ο Χάνς Νίλσον όταν τους είδε δέν έλε-
πε τίποτε. Δέν του άρεσαν τα λόγια.

"Ένα άπόγευμα όμως κάποιος άπ' τα φαλιναλιευτικά είχε πιά-
σει μία τεραστία φαλινα, πρωτοφανούς μεγέθους και την έφερε
ρησοκόμοντας ως το φορηγό. "Έπειδή ήταν έξαιρετικά μεγάλο
κωστό άπεφάσιον να μη την άνεβάσουν έτσι στο κατστρωμα
άλλά να την κρατήσουν μέσ' στην θάλασσα δεμένη καλά στο ένα
πλευρό του φορηγού και ίκει ή την κομματιάσουν και ν' άνεβάζουν ένα ένα
τα κομάτια της έπάνω.

"Άδριο θα κατεβή το συνεργείο του
γδαρσίματος, διάταξε ο Χάνς Νίλσον,
για να γδάση το δέμα της. Έν τ' ή με-
ταξύ ή κόμης πρέπει ν' άνοίξουμε το κρα-

νίο της, για να ιδούμε τι έχει μέσα. "Ας δουλέψη ένας, άν ανάγκη
δύο, όλη την νύχτα".

Οι ναύτες ήξεραν ότι δέν μπορούσαν να συζητήσουν τις δια-
ταγές του Χάνς Νίλσον. Ένα συνεργείο κατέβηκε άμέσως με τσε-
κούρια και έπειτα από λίγη ώρα στο τεραστίο καϊκάλο του κήτους
είχε άνοιχθή μία μεγάλη τρύπα. Τότε ένας άπ' τους ναύτες κα-
τέβηκε στο έσωτερικό του κεραλιού για να μαζέψη το λίπος. Τι
παρέβηνη συμπτώσις!... "Ο ναύτης έκεινος ήταν ο "Ιωνάς", "Ααν-
ρουντ". Τόν είχε όρσει ο ίδιος ο πλοίαρχος. "Ο νέος καταπιόσθηκε
με όλα τα δυνατά του στη δουλειά έκεινη. "Έργάσθηκε όρες όλό-
κληρες χωρίς να σηκώση καθόλου το κεφάλι του. Κάποτε όμως
έννοιασε να τον πιάη ή πείνα. Κίνησε το σχοινί για να τον τρα-
βήσουν έπάνω, αλλά δέν έλαβε άπάντησι. Τότε, όπως-όπως σκαρ-
φάλωσε ως άπάνω και είδε κάτι που έκανε να παγώση το αίμα
στης φλέβας του. Το "Χρόνελεντ" δέν φαινόταν πουθενά. Το ά-
γνωστο σώμα της φαλινας βρισκόταν έγκαταλειμένο στο έλος των
κυμάτων. "Ο "Ιωνάς" ήταν μοναχός τον έκει καταμεσής στον ώ-
κεανό.

Μά ποιός λοιπόν είχε κόμει το παλαμάρι με το όποιο ήταν
δεμένη ή φαλινα με το καράβι; Μυστήριο!

— Μάντ, ούσκι! διάταξε ο Χάνς Νίλσον και άδειασε μονορούφι
το ποτηριού του ριχνοντας ένα θολό άδιάφορο βλέμμα στους δυό
όμοσθενεις του ναύτες, που έξακολουθούσαν πάντα να συζητούν για
τις δουλειές τους, στο διπλανό τραπέζι. Σαναγέμισος, Μώντ! φά-
ναζε και παραδίδθηκε πάλι στους ορμαιομοίους του και στις άνα-
μνήσεις του.

Και άδειασε πάλι μονορούφι το ποτηριού για να διώξη μία άλλη
ανάμνησι, την χειρότερη άπ' όλες, που έκανε την καρδιά του να
σφιγγεται και να γίνεται τόση δά, σαν μικρό πουλιού! "Εθμό-
ταν..... "Α, ή καταραμένη άνάμνησις! "Α, το καταραμένο πείσμα
της μηροής!...

Γιατί όλα τα είχε κανονίσει και όλα τα είχε
προβλέψει έκτός άπ' το πείσμα της κόρης του.

Κάποια στιγμή ή Δώρα που είχε διαρκώς τα
μάτια της καρφωμένα στο καϊκάλο της φαλινας,
είδε κάποιον να κόβη το παλαμάρι και σε λίγο
το φορηγό να βάζη μπρός και ν' άποκαρδύνεται,
άφροντας έγκαταλειμένη την φαλινα. Κατάλαβε
άμέσως τι συνέβαινε και άμέσως πήρε την από-
φασί της.

"Όταν άργά την νύχτα ο Χάνς Νίλσον γνώρισε
στο διαμερίσμα του, δέν βρήκε έκει την Δώρα.
"Έψαξε παντού σ' όλο το πλοίο αλλά και πάλι
δέν την βρήκε. Καθώς έψαχνε όμως είδε ότι
έλειπε μία μεγάλη βάρκα. "Έκανε προσοκλήρησο
του πληρωματος και είδε ότι όλοι ήταν παρόν-
τες έκτός άπ' τον "Ιωνά", "Αιρουντ".... και την Δώρα.

Δέν του έμνε πια άμφορικό. "Η ήρωική κόρη, γνήσια κόρη του
πατέρα της είχε ριζή την βάρκα στην θάλασσα και είχε ξεκινήσει
να βρή τον αγαπημένο της να καθή μαζί της.

"Από τότε ο Χάνς Νίλσον είχε γυρίσει το στολισκό του σ' όλες
τις θάλασσες ψάχνοντας να βρή το πτώμα της φαλινας.

— Μάντ, ούσκι!
Και ένθ ή κινέτα έφερε το πικουάκι, ο Χάνς Νίλσον έβριζε πά-
λι ένα θολό κι' άδιάφορο βλέμμα στους δυό ναύτες οι όποιοι τότε
είχαν πάψει να συζητούν για τις δουλειές τους και διηγόντουσαν
ό ένας στον άλλον διάφορες παρξένες περιπέτειες από το κινήσι
των φαλιναίων.

— Ναι, αγαπητέ μου, έλεγε ο ένας. Σε βεβαίω λόγω τιμής.
Τους είδαμε όλοι οι άνδρες του πληρωματος. "Έταν και οι δυό
τους έξηνηκλήμους, άδύνατοι, ή νέοι που έξηνηκλήμην από κείνον.
Τους είχε θρασίσει ή πείνα και ή δίψα. Ποιός έξερι πόσες μέρες,
πόσες βδομάδες ίσως βρισκότανον έκει μέσα.

— Έλα, έλα. Άλλού αυτό. Αιτίς ή τερατολογία μόνο σε μι-
κρά παιδιά να τις λές. Πώς εινε δυνατόν να βρεθούν άνθρωποι
μέσα στο καϊκάλο φαλινας.

— Κι' άγώ σου λέω πως ήταν. Άλλως τ' έ δέν έχεις παρά νάρθης
στο καράβι μας να τους βρεις. Βρισκότανι άκόμη στο Βαλ....

"Ο ναύτης δέν κατώφθωνε να προχωρήσι. "Ο Χάνς Νίλσον
βρισκόταν όρθιος μπροστά του. Τόν έσφιγγε δυνατά, με άγωνία
άπ' το μπράτσο.

— Λες άλήθεια, παληκάρι μου, τον ρώτησε. Είν' άλήθεια αυτά
που λες στον σύντεροφ σου;

— Και βέβαια είν' άλήθεια, άφοι έμεις τους ψαρέψαμε με τα
χέρια μας. Τους άποββάσαμε στο Βαλπαρούτο.

— Ζωντανούς;
— Ζωντανούς και πολύ καλά στην ύγεια τους, ύχαριστώ.

— Μάντ, ούρλιασε ο Χάνς Νίλσον, ρί-
χνοντας ένα μάσσο χονδρά χαρτονομί-
ματα στο τραπέζι, Μάντ, κέρσασε όλο
το κόσμον έδώ μέσα. "Οχι, ούσκι, Σαμ-
κάνια, έθελω να τρέψη σαρκίνα σαν πο-
κάμι να πη όλος ο κόσμος στην ύγεια
των παιδιών μου!... Norbert Sevestre

